

nyhetsbrev

Les i dette nummer:

- Program høstseminar s.2
- Intervju med Bernt Eidsvig s.3
- Brev til paven s.5
- Hierarki i England s.6
- Forventninger til synoden s.11

AD HOMO-UNDERSØKELSEN:

- Hjertesukk i høstjakta s.7
- Et ledelsesproblem s.9
- Kirken i utakt s.10

Nyhetsbrev nr. 3/2005

La flere få høre hva *du* mener

Delta med innlegg i *Også vi er Kirkens* nyhetsbrev. Send brev eller e-post til Trine Haaland, Gustav Jensens gt. 8, 0461 OSLO / red@ogsavierkirken.no

Redaktør: Trine Haaland

OVEKs webadresse: www.ogsavierkirken.no

Kan vi finne en felles grunn?

Påtroppende biskop Eidsvig, som i et intervju har uttalt at "Avgjørende for Kirkens fremtid er om den kan uttrykke troen slik at den forstås også når forholdene i samfunnet forandrer seg", kommer i samtale med Per Bang inn på hva han tenker om Også vi er Kirken.

Se intervju s. 3

Vi håper å se deg lørdag 19. nov:

Disse vil du møte på vårt høstseminar

Engasjerte foredragsholdere med forskjellige syn på vårt tema "Hierarki og demokrati i Den katolske kirke": Arne Fjeld O.P., sr. Beate Grevenkamp C.S.J., Helmut Krane og dr. Ola Tjørhom.

De fire innleiderne vil ut fra hver sin spesielle bakgrunn snakke dels ut fra egne praktiske erfaringer, dels ut fra teologiske refleksjoner.

Dominikanerpater Arne Fjeld innleder med *'Hierarki og demokrati i følge Det annet Vatikankonsil'*. Det var nettopp under Det annet Vatikankonsil at det tradisjonelle synet på Kirken som en klerikal institusjon ble problematisert og en ny forståelse av forholdet mellom geistlighet og legfolk ble introdusert. Pater Arne har i flere år vært sokneprest i St. Franciskus Xaverius kirke i Arendal og er for tiden prest på Lunden kloster. Han er forfatter av boka *Katolsk tro og kristenliv* (St.Olav forlag 1990).

Sr. Beate Grevenkamp, C.S.J. vil reflektere med oss om seminarets tematikk under overskriften *'Alt er ett - vi er ett'*. Hun har arbeidet som ungdomskonsulent/referent i flere år, særlig innen ledertrening. Sr. Beate var i

en årrekke medlem av pastoralteamet i St. Hallvard menighet og utførte mange av de oppgavene som også prestene tar seg av. I dag har hun sammen med andre St. Josephsøstre sin hovedoppgave ved St. Joseph retrettsenter på Nesøya, hvor hun gir åndelig veiledning under og utenom retrettene.

Helmut Krane utdyper om '*Hierarki - demokrati. Hva betyr organiseringen av Den katolske kirken for religiøst liv og frelse?*' Krane er fra Tromsø og har hatt en rekke verv i vårt nordligste bispedømme. Han skriver om seg selv: 'Født 1939 i Tromsø, sveitsisk mor, norsk far, begge katolske. Jeg vokste opp i et forholdsvis lite, men likevel sterkt katolsk preget miljø med katolsk grunnskole og en kirkelig praksis nokså forskjellig fra i dag'.

Ola Tjørhom vil snakke om '*hierarki og demokrati i kirkens liv*'. Han er prof. dr. theol. og var i mange år professor i økumenikk og systematisk teologi ved Misjonshøgskolen i Stavanger. Han konverterte til Den katolske kirke for to år siden. Nylig diskuterte han i *Vårt Lands* spalter det katolske synet på hierarki og demokrati med bl.a. Janne Haaland Matlary. Tjørhom har skrevet en rekke bøker, den siste en innføring i katolsk spiritualitet: *Smak av himmel, lukt av jord: Materialistisk spiritualitet* (Verbum 2005). Tjørhom har holdt foredrag i OVEK også én gang tidligere, om økumenikk, og vi gleder oss til et gjensyn.

Pål Kolstø

inviterer til ÅRSMØTE OG HØSTSEMINAR i Mariakirkens lokaler, Nyveien 17, Stabekk, lørdag 19. november. Åpent for alle interesserte.

Program:

1100-1230: Årsmøte
1230-1330: Lunch
1330-1730: Seminar
1800: Messe

Innledere og tema:

- **p. Arne Fjeld. O.P.:** 'Hierarki og demokrati i følge Det annet Vatikankonsil'
- **sr. Beate Grevenkamp S.J.:** 'Alt er ett - vi er ett'
- **Helmut Krane:** 'Hierarki - demokrati. Hva betyr organiseringen av Den katolske kirken for religiøst liv og frelse?'
- **dr. Ola Tjørhom:** 'Hierarki og demokrati i Kirkens liv'

Diskusjon etter hvert foredrag

Påmelding:

Innen 10. november til Også vi er Kirken - Norge, v/Aasmund Vik, Falsensgt. 27 B, 0556 Oslo, eller via e-post til vierkirke@yahoo.no. Deltakeravgift (inklusive servering): 100 kroner for medlemmer, 200 for ikke-medlemmer. Betaling ved ankomst.

**- Kan vi finne en felles grunn?
Biskop-elekt Bernt Eidsvig kan høres
ut som om han mener vi er for
defensive i *Også vi er Kirken*. I hvert
fall når det gjelder navnevalg.**

Av Per Bang

Vår nye biskop, Bernt Eidsvig, mener vi kanskje burde finne et mer optimistisk navn på vår bevegelse.

- Betegnelsen "Også vi er Kirken" forutsetter at man på en måte føler seg avvist.

- Vi føler oss ikke avvist, men vi føler oss ikke akkurat ønsket velkommen heller.

- Da bør vi kanskje finne en felles grunn da, så dere kan føle dere velkomne.

Det er en antydning lystighet i svaret samtidig som vi noterer oss biskopens sans for de helt dekkende ordene. Han er presis i ordvalget, med en tynn sølvtråd av selvironi i stemmen og med en naturlig kulturkonservativ holdning - han sa i sin tid opp "The Times " fordi avisen gikk over til nytt format.

- Jeg kjenner jo bevegelsen du er med i fra Østerrike hvor den visstnok begynte for rundt ti år siden, og jeg tror jeg kjenner endel av hovedpunktene, sier han.

Vi har nevnt at vi har hatt flere møter med hans forgjenger til gjensidig orientering og oppriktige samtaler, og håper at dette kan fortsette. Der fant vi uenighet mellom oss på noen punkter, enighet på andre, en grei ordning i gjensidig respekt.

Vår nye biskop følger opp:

- Jeg har nok forståelse for en del av hovedpunktene hos dere, men dagsorden og tempo for utviklingen kan ikke begrenses til det Vestens intellektuelle ønsker. Vi lever i en utålmodig epoke, men Kirken har alltid hatt god tid.

- Og Vestens intellektuelle synspunkter er ikke alltid Kirkens synspunkter?

- Nei. Men jeg har en viss forståelse for det også.

Vår kommende biskop Bernt Ivar Markus Eidsvig er født i 1953 og konverterte i 1977. Han ble presteviet i 1982 og arbeidet som kapellan og senere sogneprest i Bergen fra 1982 til 1991. Samme år ble han tilsluttet Klosterneuburg i Østerrike, der han blant annet har vært novisemester inntil nylig.

22. oktober ordineres han til biskop i Oslo.

Jeg nevner at vi er tilknyttet den internasjonale bevegelsen, men at vi er helt selvstendige og ikke er bundet av noen instruks fra andre enn vårt eget årsmøte. Og at vi også i Norge ser et behov for at reformtankene fra Det annet Vatikankonsil snart blir oppfylt. Vi nevner Gunnel Vallquists dagbok fra konsilet, hvor hun klager over tregheten, med samme savn som vi føler. Har han noen kommentar til vår utålmodighet?

- Jeg har vært ute av landet i fjorten år, men det er klart at konsilets utfordringer vil følge oss i hundre år til i hvert fall. Jeg tror det trenger utvikling og vekst, og det er klart at det vil måtte ta tid.

- Vi ønsker å gi våre biskoper full støtte i det økumeniske arbeidet, men vi er utålmodige. Er ikke du også det?

- Både ja og nei. Det er vanskelig å drive økumenikk med en statskirke som i alle fall delvis er villig til å føye seg etter politiske signaler.

- Nå tenker jeg på en mer individuell og demonstrativ måte å vise fellesskap på. Hva er ditt syn på interkommunion?

- Den eksisterende regel om at man må være i kommunion med et annet kirkesamfunn før vi kan dele alter, må være gjenstand for stadig bønn og åpenhet overfor Den hellige ånds tale. Jeg tror vi må ta det anstøtet inntil vi er villige til å gå et godt skritt videre. Ikke bare fra katolsk side, men også fra andre kirkesamfunn.

- Hva sier du til dem som sier at "jeg går til kommunion i Oslo Domkirke når jeg ønsker det"?

- Jeg vil ikke tilråde det. Det er klart det er en demonstrasjon av utålmodighet, men jeg tror man skal beholde det sakramentale skille inntil videre.

- Statsminister Tony Blair fikk kommunion av Paven fordi det var så lang vei til den nærmeste anglikanske kirken i Roma.

- Den ligger rett over Tiberen fra Vatikanet, svarer Eidsvig med et smil.

- Noe vi også savner er en tydeligere presisering av menighetsrådenes ansvars- og arbeidsområde. For noen år siden kom det faktisk en håndbok for menighetsrådene, men ingen later til å vite hva som står i den.

- Forutsatt en slik uklarhet, må det ryddes opp. Jeg har inntrykk av at også i utlandet er menighetsrådet veldig mye hva presten gjør det til.

Han antyder diskret at han har sett noen eksempler som ikke kan være å anbefale.

- Hvorfor kan ikke kvinner stå på prekestolen?

- Under normale omstendigheter må man være prest. Det var lang strid også i Den norske kirke før kvinner fikk preke, og noen ganger måtte man bruke det såkalte nødsprinsippet.

- Det var neppe av nød at forfatteren Ronald Fangen ofte ble invitert til prekestolen i Den norske kirke.

- Nei. Personlig vil jeg følge reglementet med en viss smidighet. I mange tilfeller kan jo lekfolk med fordel tale Kirkens sak også i andre fora.

Tid for å fornye medlemsskapet? Vi er i skrivende stund 72 betalende medlemmer. Det er sendt ut purring til 13 stykker som betalte for 2004, men som av en eller annen grunn ikke har betalt for 2005.

Skulle du ønske å tegne deg som medlem, eller har spørsmål, er det bare å kontakte Torstein Seim på mob. 99 69 56 10, eller tos50@online.

Medlemsskapet koster 100 kroner pr. år, og kan sendes pr. giro/overføring til Også vi er Kirken - Norge c/o Vik, Falsensgt 27b, 0556 OSLO, kontonr. 8101 05 86887.

Hilsen Torstein kasserer

Kjære pave,...

Paraplyorganisasjonen International Movement We Are Church (IMWAC) som Også vi er Kirken er medlem av*, har skrevet et velkomstbrev til pave Benedict XVI.

I brevet som er datert 4. august i år, bes det om et personlig møte for å få i gang en dialog om Kirkens fremtid. Christian Weisner, som er leder for bevegelsen i Tyskland, fører pennen:

Deres hellighet, ærede pave Benedikt XVI,

Som samvittighetsfulle medlemmer av Guds folk, og som medlemmer av den internasjonale bevegelsen, We Are Church, en reformbevegelse innen den romersk-katolske kirken, hilser vi deg og oppløfter våre bønner om Guds velsignelse over deg i det du utøver dine mange viktige oppgaver, i en tid med store historiske endringer i vår verden.

Kirkeoppøpet fra 1995, som ble underskrevet av flere millioner mennesker, og tydeligvis også ble støttet av ytterligere andre katolikker, gjorde de troendes behov kjent for Kirkens prester. Vi bekjentgjorde også de troendes oppfatninger i saker som angår Kirkens beste.

Denne aksjonen hadde sitt utspring i Kirkeloven i Codex Juris Canonici Can. 212, paragraf 2 og 3. Vi gjorde også våre oppfatninger kjent for resten av kristenheten, slik det er vår rett og plikt.

Vi gjorde dette ut fra vår dype og varige kjærlighet, og omsorg for hele Kirkens velbefinnende. Som en av de som undertegnet oppøpet, professor P. Bernard Häring, uttalte det: "We Are Church har en ufravikelig plikt til modig å yte vår skjerv i den alltid nødvendige reformen [av Kirken]. Vi sluntrer ikke unna vår felles oppgave. Vi ønsker å arbeide med Kirkens ledere, ikke mot dem. Vi uttrykker kritikk og vi aksepterer kritikk, fordi vi tror på dømmekraften. Vi er på vei sammen med Han "som er veien, sannheten og livet."

For å feire den tiende fødselsdagen siden kirkeoppøpet kom i stand i Østerrike, har representanter for den internasjonale bevegelsen We Are Church, som nå er en verdensomspennende organisasjon, i slutten av juni hatt møte i Innsbruck/Østerrike. Der ble det konkludert med at i løpet av de siste 10 årene har verken våre kirkeledere i Roma, eller de fleste av biskopene i de forskjellige land, svart adekvat på de økende strukturelle problemene i Den romersk-katolske kirke, til talløse troendes store sorg over hele verden.

Ettersom vi er overbevist om at vår Kirkes utstråling er svært viktig for deg, og fordi vi ønsker å støtte våre biskoper i deres forsøk på å ta passende og modige foranstaltninger for å møte de store pastorale behov fra de troende, ber vi deg hjerteligst om et personlig møte for å sette i gang en åpen, bred, konstruktiv og gjensidig dialog. For det er bare hvis vi alle, kirkeledere og Guds folk, arbeider sammen – i forening og konstruktivt i en sann samarbeidsånd – at fremtidens utfordringer kan løses på en vellykket måte.

Christian Weisner, for International Movement We Are Church

(Oversatt av Trine Haaland)

* Også vi er Kirken – Norge står tilsluttet det brede internasjonale nettverket '[The International Movement We are Church](#)', men vi understreker at vi er en selvstendig organisasjon som kun står ansvarlig for vårt eget program og overfor våre egne medlemmer.

Ikke nevnt hierarki

I bispedømmet Leeds i England gjorde den nye biskopen Roche seg bemerket ved å oppløse legmannsrådet og la en av sine prester forby informasjon om et seminar om Det 2. Vatikankonsil. Så reviderte han legmannsskoleringen.

Bispedømmets nylig ansatte Father John Wilson likte først ikke den anerkjente teologen, sr. Helen Costigans tema for seminaret, "The Uncompleted Vision of Vatican II: The Church – Hierarchy or People of God?" Han godtok ikke at man satte hierarki opp mot Guds folk.

Arrangøren av seminaret endret tittelen, men selv ikke i den nye formen (Vatican II 40 years on: Are the "People of God" keeping the vision alive?) kunne presten la temaet passere. Father Wilson nektet å la seminaret gå i regi av bispedømmet, samt å sende ut informasjon om seminaret til menighetene. I følge en skriftlig

meddelelse fra hans sekretær var "temaet på det nåværende tidspunkt temmelig provokativt".

Legmannsrådet i bispedømmet ble oppløst av biskop Arthur Roche uten forvarsel. Margaret Siberry, lederen av legmannsrådet, påpekte at hun oppfattet det som en "innstramning i framskrittene som var blitt gjort i retning av en mer deltakende stil når det gjaldt pastoral planlegging, og en retur til patriarkalsk utøvelse av autoritet".

I denne legmannsfiendtlige stemningen utpekte Biskop Roche ingen ringere enn Father Wilson, mannen som helst ville la menighetene slippe å høre om Det annet Vatikankonsil, til å foreta en revidering av legmannsskoleringen.

(The Tablet, 10.09.05)

Sølibat for de få

Siden 1960 har mer enn 100 000 menn på verdensbasis forlatt presteskapet i Den katolske kirken. Et høyt antall av disse prestene har forlatt kirken fordi de ikke kunne overholde sølibatsløftet.

Richard Sipe, en pensjonert forsker ved Johns Hopkins University som har brukt 37 år på studier av katolsk presteskap og seksualitet, estimerer at kun halvparten av alle prester forblir tro til sitt sølibatsløfte. Han mener at kampen mellom normale fysiske behov og et religiøst liv, er roten til Den katolske kirkens største krise.

I Amerika var antall prester i 1997 falt til 48 097, det vil si en reduksjon på 17,3 prosent siden 1965, i følge det katolske forskningssenteret ved Georgetown University, Center for applied Research in the Apostolate, gjengitt i Mother Jones, nov./des. utg. 1997.

Kanskje ikke så overraskende i denne sammenheng: 58 prosent av de amerikanske katolske prestene mener at sølibatet burde være valgfritt. Slik var det også inntil 1139, da kanonisk rett påbød sølibat.

I 1995 underskrev hele 2.3 millioner katolikker i Østerrike og Tyskland en petisjon fra det internasjonale We Are Church om at Kirken må tillate prester som ønsker det å gifte seg.

Hjertesukk i høstjakta

Av Trine Haaland

I september startet det som av mange er blitt betegnet som en heksejakt på homofile i de amerikanske presteseminarene.

Som en følge av det overveldende antall* seksuelle overgrepssaker mot mindreårige som ble avdekket i 2002, særlig i erkebispedømmet Boston, ble det etter ønske fra de amerikanske kardinaler og den amerikanske bispekonferansen i et møte med pave Johannes Paul II og den romerske kurie i 2002, besluttet å organisere en apostolisk visitasjon til presteseminarene og institusjoner for presteutdanning i USA.

Undersøkelsesteam skal rapportere direkte til kongregasjonen for katolsk utdanning, som deretter i samråd med de andre kongregasjonene vil henvende seg tilbake til institusjonene, samt komme med en generell vurdering. Hjulpet av et spørreskjema som inneholder noen og femti spørsmål, skal det undersøkes om lærestedene fungerer korrekt og er i samsvar med nåtidens behov. Det skal undersøkes om lærestedene gir den rette intellektuelle utdannelsen, om de borger for et liv i sølibat og om de til punkt og prikke følger Kirkens lære.

Så langt alt vel. I en kontekst av titusenvise av overgrep begått av flere tusen prester over de siste 50 år, fortiet og dekket over av biskoper og kardinaler, er de fleste enige i at noe må gjøres. Man ønsker å ta de pedofile før de i det hele tatt begynner å arbeide ute i menighetene med tilgang på barn.

Men så begynner det hele å bli litt rart. I media fortelles det at de man i undersøkelsen skal jakte på er de homofile. Man spør seg hvorfor, og får servert følgende statistikk: 80 prosent av overgrepene skjedde med en mannlig overgriper mot et barn av hankjønn. Vi får dessuten høre og lese i diverse intervjuer med sentrale personer i Kirkens ledelse at overgriperne ikke egentlig var pedofile, men homofile. For

eksempel biskop Murphy som i Long Island Catholic Newspaper uttaler at: "Indeed given the facts of the tragedy of sexual abuse of children and minors wherein there is only a minuscule number of truly "pedophile" priests, the apostolic visitation would be remiss if it did not inquire about how a seminary would respond to potential candidates who evidence or profess homosexual activity or defend or live a "gay life style".

Siden sølibat er regelen for katolske prester bør man selvfølgelig vokte seg for personer som ikke lever i sølibat og som reklamerer for en seksuelt betinget livsstil, men disse reglene gjelder jo både for heterofile og homofile. Hvorfor ser man da bare etter homofile? Seksuelle forhold til kvinner er i det hele tatt ikke nevnt spesifikt i undersøkelsen. Og hvorfor slutter man fra "overgriperne var ikke egentlig pedofile" til "overgriperne var egentlig homofile" slik både Murphy og flere med ham gjør?

Det ligger en gammel myte i bunnen her som noen av en eller annen grunn har sett det nødvendig å gjenopplive, nemlig at homofile er pedofile. Jo da, det er et stort sammensurium, og det er ikke lett å bli klok når man leser litteratur om denne saken. Det er gjort lite forskning på overgrep mot barn, og overgrep innen Den katolske kirken, og veldig mye av forskningen som presenteres er tallbasert, med sterkt varierende resultater.

I følge statistikere er det her vanskelige randsoner fordi man opererer med svært små grupper der ett tilfelle vil telle stort. Statistikken gir altså ikke alltid et korrekt bilde av virkeligheten. Det vi imidlertid kan fastslå er at Kirken forsøker å gjøre et pedofilproblem til et homofilproblem. Og at tallene som underbygger dette kommer fra Kirken selv, en kirke som inntil 2002 har forsøkt å skjule overgrep mot mindreårige. La oss ikke stole blindt på disse tallene.

Om vi likevel skal driste oss til spekulasjon på hvorfor det i det minste kan se ut som om tallene peker mot en overvekt av overgrep der gutter er

ofrene, kan det nevnes at det tallmessig gjennom de siste 50 år antakelig har vært lettere tilgang til gutter enn til jenter. Ministrering var for eksempel lenge forbeholdt gutter. Jenter over en viss alder forstår jo dessuten også mer enn gutter som er like gamle, og kan derfor lettere fortelle voksne hva som har hendt. De er dermed kanskje ikke så attraktive for en som helst vil skjule sine eskapader. Dette forholdet stemmer med en av undersøkelsene som ble tillagt stor vekt da den kom i 2004, (John Jay College of Criminal Justice-studien), hvor det viser seg at antall overgrep mot jenter synker når de passerer 8 årsalderen. Før denne alderen ligger overgrepene mot jenter på 58 prosent. Denne undersøkelsen har til gjengjeld det mot seg at den utelukkende bygger på materiale fra biskopenes arkiv og slik sett ikke kan sies å være fullstendig, samt at den baserer seg på et allerede sortert materiale.

Og dessuten, er man ikke på feilspor? Fullstendig på feilspor? Om overgriperen så skulle være homofil, så er det virkelighetsflukt å glemme at det dreier seg om *tiltvunget sex*, fra en myndighetsperson overfor et uvitende og forsvarsløst barn. Det er jo derfor det har blitt straffesaker av det, svært mange straffesaker. Det grelle faktum er at det verken handler om frivillig sex mellom likekjønnede eller forskjellig kjønnede individer i denne saken, men om overgrep og alvorlige krenkelser av mindreårige som påføres varige skader. Å lete etter homoseksuelle tendenser ved seminarene blir da som en vits.

De som antakelig ler best når de leser disse spørsmålene til kommende prester, som forresten enhver kan lese selv på internett, (se www.ncronline.org/mainpage/documents_2.htm) må være de pedofile. Det ikke ett spørsmål som omhandler barn, eller som omhandler respekt for andres integritet, eller lignende. Men så er det kanskje ikke så lett å ta pedofile gjennom et spørreskjema...

Kanskje det ville være bedre å starte fra en annen kant. Hva med i stedet å se

på den ukultur i Kirken som tillot fortielsen av overgrepene. Lesningen av erkebiskop og kardinal Bernard Laws vitneforklaring overfor retten i overgrepssakene mot mindreårige i hans erkebispedømme, Boston, gir en unik opplevelse av hvordan en slik kultur var mulig (se

www.boston.com/globe/spotlight/abuse/shanley/law_deposition_print.htm, se også OKB sine nettsider som gir en fyldig presentasjon

www.katolsk.no/nyheter/2002/12/13-0001.htm). På spørsmål etter spørsmål fra aktor svarer Law enten at han ikke vet eller ikke husker når han blir forhørt om et stort antall prester i hans bispedømme som både har voldtatt og forgrepet seg på andre vis overfor barn. Han legger enten skylden på sine overordnede for at forholdene ikke ble rapportert, når det gjelder tiden før han selv ble biskop, eller på sine underordnede da han selv var den høyeste autoritet. Det samme gjelder hans omtale av helsepersonell som rådgav ham.

Gjennom aktors bevisførsel kommer det stadig fakta på bordet som tilbakeviser Laws forklaringer om at han ikke visste. Det blir helt tydelig at Law i en rekke tilfeller var klar over at prester han omplasserte til andre bispedømmer hadde begått overgrep, og at han ikke varslet verken politi, menighetene der overgrepet var begått eller menighetene dit prestene ble overflyttet. Man kan ikke annet enn spørre seg; hva driver en biskop til å forsvare pedofile fremfor å beskytte barns liv?

Etterspillet av disse sakene slik man kan lese om det i diverse uttalelser til media og i National Catholic Reporter-journalisten John Allens bok "All the Pope's Men" vitner om at en god del av kardinalene i kurien ikke tar noen skyld innover seg for fortielsespolitikken. Selv ikke etter å ha hørt ofrenes historier eller prestenes innrømmelser. I stedet føler mange at det er dem det blir drevet heksejakt på, både av media som de betegner som katolsk-fiendtlige, og av ofrene som de mener ønsker grådigg erstatning. Kardinal Oscar Rodriguez

Maradiaga av Honduras forsvarte Law slik i 2002: "I know him well [...] He is a man who has done much good for us in Latin America, and now we suffer for him and we suffer for the injustice of what is defined as justice. I heard that the judge who is conducting the case is one who supports all the feminist movements".

I et slikt klima er det kanskje ikke så forunderlig at Law, da han til sist, i desember 2002 måtte trekke seg som erkebiskop av Boston, ble innsatt som erkeprest ved Santa Maria Maggiore, som regnes som pavens andre katedral, noe som etter tradisjonen gir rett til å holde en av begravelsesmessene ved pavens død, hvilket han også gjorde. I følge hemmelig lekkede notater fra pavevalget, fra en av kardinalene, tilkom det også Law en stemme der. (Dagboka er publisert i det anerkjente italienske utenriksmagasinet Limes).

Og hvem har vært med i

forberedelsene for visitasjonen ved presteseminarene i USA? Jo, Bernard Law, som sitter i kongregasjonen for katolsk utdannelse og i flere andre av kongregasjonene som står bak visitasjonen. - Hvem er egentlig den store stygge ulven her som man burde jakte på? Det virker som om noen har en litt for stor munn og snakker med en litt for grov stemme... Noen man burde passe seg for.

Å ta fra Law alle hans verv i Kirken og kardinalverdigheten vil nok ikke løse overgrepssproblematikken mot mindreårige, men det vil utvilsomt ha stor signaleffekt overfor pedofile innen Kirken, og ikke minst overfor ofrene. Å vektlegge homofili i denne saken som vitterlig gjelder pedofili (når så man sist en "Bjugn-sak" der man fokuserte på homofile tendenser blant barnehage-assistentene?) er, så vidt jeg kan se, å skyte langt utenfor mål.

* Mellom 2002 og 2004 ble 700 prester fjernet fra sine stillinger etter overgrepsanklager som gjaldt mindreårige. I saker som gikk så langt tilbake som 50 år, ble 4392 prester anklaget for overgrep mot 10 667 mindreårige. For den samme tidsperioden var det i 2003, i erkebispedømmet Boston, 400 som saksøkte prester for denne typen overgrep (i følge Michael Paulson, Globe staff, 28.02.04)

Et ledelsesproblem Dårlig håndtering av overgrepssakene fra Kirkens side er det som er tyngst å bære, viser undersøkelse

Etter overgrep mot barn innen Den katolske kirken i Irland ble det foretatt en uavhengig undersøkelse av The Health Services Research Centre ved The Department of Psychology, Royal College of Surgeons i Ireland (2003), på oppdrag fra de irske biskopenes komité for beskyttelse av barn. I rapporten ble det fastslått at ofrene som mistet sin religiøse tro etter hendelsene ikke gjorde det på grunn av selve overgrepet, men som en følge av den responsen de møtte når de rapporterte til sin kirke om overgrepet.

Den samme tendensen finner man hos de gestlige overgripernes kollegaer: De forteller om skamfølelse, desillusjon og forlatthet. Deres beretninger indikerte at dette snarere hadde å gjøre med Kirkens ledelse enn med overgrepstilfellet som sådan. På samme måte som kollegaene av de dømte prestene, beskriver også annet kirkepersonell Kirkens helhetlige ledelses-strategi i forhold til overgrep mot barn, som et forsøk på å unngå skandale og beskytte Kirken som institusjon.

Ineffektivt lederskap og dårlig kommunikasjon ble sett som faktorer som bidro til den mislykkede ledelsen. Andre faktorer, slik som dårlig sakkunnskap, mangel på prosedyrer og motstridende eksternt rådgivning ble også identifisert som utfordringer når det gjaldt å få til en velegnet ledelse.

Kirken i utakt med spesialister

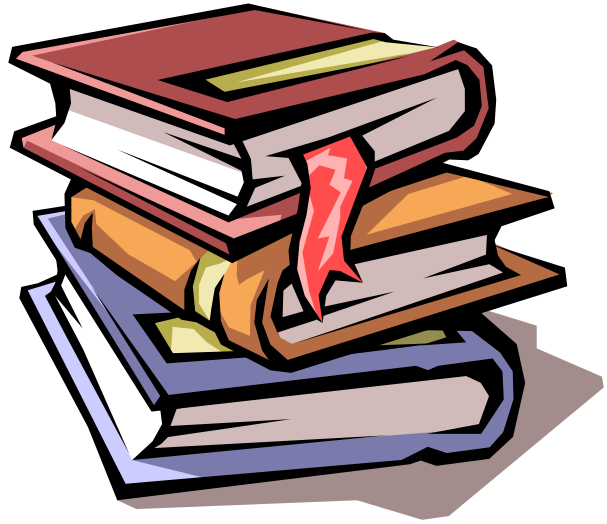
Av de 10 667 individer som hevdet at de var misbrukt seksuelt av prester mellom 1950 og 2002, var 81 prosent gutter, i følge John Jay College of Criminal Justice-studien, som ble laget på oppdrag fra de amerikanske biskopene. Studien er senere kritisert fordi den utelukkende bygger på materiale fra biskopenes arkiver. Likevel er dette tallet* blitt stående som et vesentlig argument for de som ønsker homoutrenskning.

Talsmann for den amerikanske bispekonferansen Monsignor Francis J. Maniscalco sier at gitt den store overvekt av mannlige overgrepsofre, er det riktig å stille spørsmål om homoseksualitet i presteseminarene, i følge Boston Globe. Han uttaler seg her på linje med flere fremtredende medlemmer av kurien som blant annet kardinal Anthony Bevilacqua fra Philadelphia, som i april kom med følgende uttalelse: "Vi føler at en person som er homoseksuelt orientert ikke er en passende kandidat for presteskabet, selv om han aldri har begått en homoseksuell handling." (jfr. The Tablet 03.09.05). Koordinator for den Vatikan-ledede preste-seminarundersøkelsen i USA, erke-biskop O'Brien, uttalte til National Catholic Register at "Jeg synes alle som er engasjert i homoseksuell aktivitet, eller har sterke homoseksuelle tendenser, ville gjøre best i å ikke søke seg til presteseminar og ikke burde aksepteres av seminaret." Selv etter et sølibat på 10 år burde de nektes inngang, i følge ham.

Spesialister hevder imidlertid at det ikke finnes noen forbindelse mellom det antatt høye antall homofile menn i Kirken og antallet pedofile overgrep. Fred S. Berlin, professor i psykiatri og spesialist i seksuelle avvik ved Johns Hopkins universitetet, og medlem av kommisjonene nedsatt av de amerikanske biskopene for å undersøke overgrepssakene, uttaler til Boston Globe at "Jeg kommer ikke til å fortelle kirken hva dens politikk burde være, men hvis den er basert på idéen om at homofile er en større trussel for barn enn heteroseksuelle menn, tror jeg ikke det finnes data på dette der ute. Det finnes ikke noe bevis på at en homofil mann er en større risiko for en gutt enn en heterofil mann er for en jente, og et av problemene med kirken er at den blander homofili med overgrep mot barn og pedofili".

(Boston Globe, 16.09.05)

* En studie gjort i 2001 av jesuitt-presten og tidligere forskningsleder ved Johns Hopkinsuniversitetets med. avd. Gerard J. McGlone, viser at overgripernes selvforståelse

Kirken i utakt med seg selv

En homofil prest som velger å skrive under pseudonymet Paul Michaels for ikke å pålegges taushet av Kirken, hevder i en kommentarartikkel i The Tablet at Kirken argumenterer mot sine egne uttalelser når den ønsker å avvise homofile prestestudenter.

For det første heter det i katekismen at homofile er kalt til et liv i kyskhet. Da må det være slik at enten er homofile i stand til å leve i sølibat, og kan dermed aksepteres som prester, eller så tar katekismen feil.

For det andre heter det i katekismen at "[homoseksuelle] må aksepteres med respekt, medfølelse og sensitivitet. Alle tegn på urettferdig diskriminering av dem må unngås". I følge Michaels er det vanskelig å finne et klarere eksempel på "urettferdig diskriminering" enn det å utelukke en mann som lever i sølibat fra et presteseminar, bare fordi han er homofil. Dette er langt fra respekt, tilføyer han.

For det tredje påpeker Michaels at for homofile som lever utenfor presteskabet, blir det et tankekors at hvis en prestestudent ikke kan leve i kyskhet innenfor seminaret som er ment å hjelpe en til å leve i kyskhet, hvordan skal da den gjengse homofile kunne gjøre det?

er en annen; 40 prosent av de geistlige overgriperne anså seg selv for å være heteroseksuelle, 44 prosent homoseksuelle, 15 prosent biseksuelle og 2 prosent aseksuelle.

Store forventninger til bispesynoden

Det offisielle temaet er eukaristien, men det mange ivrer for er først og fremst en åpen dialog og diskusjon.

Bispesynoden som foregår i Vatikanet i oktober måned er den 25ende siden den ble instituert under Det annet Vatikankonsil i 1965. Tema for synoden er eukaristien, etter ønske fra biskopene selv under forrige samling. Blant de 327 fremmøtte delegatene er ikke alle biskoper, noen er fra andre kirkesamfunn, andre er teologer og observatører, deriblant 12 kvinner, 8 av dem nonner. Av deltakerne har bare de 257 synodefedrene som alle er biskoper eller tilsvarende, stemmerett.

Endelig fri diskusjon

Nytt av i år er åpne kveldsdiskusjoner, noe som i følge The Tablets kommentator Robert Mickens møtes med stor forventning. Et fellestrekk ved tidligere synoder har vært en tendens til at innleggene var svært lite kontroversielle i forhold til hva paven selv mente. Det ble ikke satt av tid til diskusjon, og ofte ble det sitert fra pavens egne skrifter. Etter synodene utgav Pave Johannes Paul II et postsynodalt sammendrag av innleggene. Den stående spøken var at han under møtene allerede satt og leste i sluttokumentet.

Da ny pave skulle velges kom det fra mange av kardinalene et ønske om mer innflytelse for verdens biskoper. På tross av at temaene som skal diskuteres regnes som spennende av mange, er det altså selve diskusjons-formen som blir den viktigste prøvesteinen for pave Benedikt XVI som her leder sin første bispesynode.

Det er utarbeidet et arbeidsdokument som gir rammen for diskusjonene. Hver synodefader har seks minutter til å kommentere elementer fra dette dokumentet. De seks minutters innleggene er alle ferdigskrevne på forhånd, og gir ikke rom for improvisasjon ut fra hva forrige taler måtte ha sagt, eller lignende. I år er de imidlertid gruppert etter emne slik at det blir en viss tråd i det.

Gode nyheter

Kardinal Scola, som er ordstyrer ved bispesynoden, presenterte tre viktige temaer som skal tas opp: Gifte prester, gjengiftes adgang til kommunion og interkommunion. På bakgrunn av den store prestemangelen en del steder i verden, blir muligheten for at prester skal kunne være gift, diskutert. Ifølge nyhetsbyrået Zenit uttalte ordstyrer Scola i den anledning at man i stedet burde finne frem til en jevnere distribusjon av prestene.

Når det gjelder gjengiftes adgang til kommunion viste Scola en positiv holdning, i det han hevdet at mange har giftet seg "gjennom en mekanisk tilslutning til tradisjonen", og at de derfor ofte ble skilt og gjengift uten å få annullert ekteskapet. Han påpekte at de trengte støtte fra hele det kristne fellesskap, og en viten om at de ikke er utestengt fra Kirkens kommunion.

Muligheten for at kristne ikke-katolikker skal kunne ta imot kommunion vil bli diskutert, men det er ikke satt av mye tid til å snakke om forholdet mellom økumenikk og kommunion. I hvert fall ikke nok, i følge den haitiske biskopen, Pierre Antoine Paulo. Scola påpekte at interkommunion ikke ser ut til å være et adekvat middel for å oppnå kristen enhet, fordi det å delta i Eukaristien uten å respektere alle de implisitte faktorene vil føre til en ytterligere oppsplitting av kommunionen. Han åpnet likevel for unntak, ut fra tanken om eukaristisk gjestfrihet, når forespørselen om kommunion er spontan og viser tilhørighet til den katolske tro, samt at man er åndelig forberedt.

Trine Haaland

Dagsavisen melder om at patriarken Gregorius Laham fra Syria meddelte synoden at "sølibat har ikke noe teologisk grunnlag", noe som visstnok slo ned som en bombe i forsamlingen og utløste heftig debatt.

RETURADRESSE:

Også vi er Kirken, c/o Trine Haaland
Gustav Jensens gt. 8
0461 OSLO

Legning ingen hindring

Vår kommende biskop Eidsvig uttaler angående den siste tidens rykter om at menn med "homofile tilbøyeligheter" ikke kan bli prester i Den katolske kirken: "Dette bygger kun på spekulasjoner. Det er ikke godt å si hva "homofile tilbøyeligheter" skulle bety. Man må skille mellom legning og et aktivt homofilt liv. Prester må jo leve i sølibat, så hva slags legning en prest har, skal ikke ha noe å si."

(Morgenbladet 7.-13.oktober i år)

**Vi sees på
seminar 19.
nov.**

**Ta gjerne
med deg...
en ungdom
og en prest**

**På tide at
vi blir
kjent :)**

Følg med!

Vi bygger opp vårt nye nettsted

www.ogsavierkirken.no